

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Verba quæ ego locutus sum vobis, spiritus & vita sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

63. *Verba que ego locutus sum vobis, spiritus & vita sunt.*

*Caro Christi spiri-
tualis spiri-
rituali
modo man-
ducanda.*

Vocat hic Christus verba hactenus dicta, seu totam hanc suam concionem de manducanda carne & bibendo sanguine suo, *Spiritum & vitam*, ratione materiz qua hactenus tractavit: vt videlicet eos doceret intelligenda sua verba esse, nec de re aliqua carnali sub carnis specie, sicut illi intelligebant, sed carne spirituali ac viuifica, qua diuinitati coniuncta; nec etiam de manducandi aut bibendi modo carnali, sed spirituali. Verum enim Christi corpus & verus sanguis tamen verè & realiter in Sacramento accipiuntur, non tamen carnali aut sensibili modo accipiuntur, sed sub Sacramento & aliena specie: qua sensibili specie mediante, cui intimè corpus Christi conuertitur (non immediatè & per se vel in sua quantitate) corpus Christi tangitur, frangitur, manducatur: qui est vnus spiritualis modus manducandi corpus Christi, vt distinguitur à visibili & carnali manducandi modo qualem Iudæi intelligebant. Et hunc locum optimè explicat S. Augustinus. *Verba que locutus sum vobis, spiritus sunt & vita, spiritualiter intelliguntur. Non hoc corpus quod videris, manducaturi estis. Sacramentum aliquod vobis commendauit. Spiritualiter intellectum comunicabit vos: etsi necesse est illud visibiliter celebrari, operari tamen inuisibiliter intelligi.* Hæc ille. Caro igitur Christi non habet adiunctum Spiritum viuificantem, id est, ipsam diuinitatem, ideoque qualitates habet spirituales, Deoque proprias (vnde in carne humana multa fecit diuinè) proprietates per modum illarum, non per modum qualitarum & proprietatum merè humanæ naturæ, in hoc Sacramento adhiberi & à nobis manducari voluit. Hanc ob causam verba locutus vocauit, *Spiritum & vitam*, quia spiritualiter totum accipiendum est: quod docuit; & sicuti carni viuificæ ac diuinitati coniunctæ conuenit; non rei veritatem, quam totum inculcauit, hoc vno verbo tollens, vt hæretici colligunt, sed modum huius rei accipiendæ spirituales subiiciens, vt Augustinus, alique Patres in hanc locum exponunt.

*Caluini
depraua-
tio.*

Caluinus totam hanc sententiam Christi ad generalis doctrinæ Euangelicæ commendationem transfert, ad præsentosam illam sententiam stabiliendam, ex auditu Euangelij vnumquemque credentem de sua salute certum reddens. *Vitam (inquit) ab effectu sermonem suum nominat Christus*

quasi uiuificum. Sed uiuificum nemini fore docet nisi à quo spiritaliter percipitur. Apud pios suauissimum hoc Euangelij elogium est, quod certi sunt sibi in aeternam salutem destinatum esse. Hæc ille. Atqui Christum de sola sua præsentia con- cione, & de modo eius intelligendæ, ista locutum esse, to- tus contextus ad oculum docet. Verba quæ ego locutus sum vobis, non nisi de illis verbis intelligi possunt, quæ præsen- tibus Iudæis locutus fuerat. Spiritus & vita sunt, non nisi ad rem præsentem pertinent, quòd Spiritus uiuificat, caro non prodest quicquam.

Nunquid & vos vultis abire?

Veram hinc causam ponit Christus incredulitatis Iu- dæorum. Prius eam causam posuit, quia, vt ad Chri- stum venirent, non fuit eis datum à Patre. Sed ne quis hanc propriam incredulitatis illorum causam esse putaret, aliam nunc assignat, liberam eorum voluntatem prauam. Aliis enim discipulis recedentibus, Apostolos rogat (quibus haud dubiè à Patre datum erat vt ad Christum venirent) an & illi recedere vellent, manifestè docens in eorum libera vo- luntate positum esse, vt vel in Christo manerent, vel ab eo recederent. Notauit hoc S. Cyprianus his Christi verbis ci- tatis. *Seruat scilicet Dominus legem qua homo libertati sua relictus, & in arbitrio proprio constitutus, sibi met ipse vel mortem appetit vel salutem.* Hæc ille. Sanè Iudæos ex pro- pria malitia, non ex absoluta Dei voluntate, in Christum non credidisse, tam diligens & prolixa ad eos habita con- cio satis demonstrat. Quod ergo Dei gratia efficaciter multi non conuertantur, in ipsis non in Deo causam ponen- dàm esse docet S. August. his verbis. *Vt innotescat quod la- rebat, & suauè fiat quod non delectabat, gratia Dei est, quæ hominum adiuuat voluntates: qua vt non adiuuentur, in ipsis in eadem causa est, non in Deo, siue damnandi predestinati non sint propter iniquitatem superbie, siue contra ipsam suam su- perbiam indicandi & eruendi, si filij sint misericordia.* Hæc ille, latius idem eodem loco confirmans, & concludens nullius culpæ humanæ causam in Deum referendam esse. De pecc. mer. & remis. lib. 2. cap. 17.

Increduli-
tatis vera
causa.

Epist. 55.

Libro 2.
cap. 17. de
pecc. mer.
& remis-
sione.